ל) [לעיל לד: לקמן לח.],נ) [לעיל לח:], ג) [לעיל

לג:], ד) [שס], ה) [לקמן לו:], ז) [לרב

פפא לא שייך למיפרך דהא לא פריך לנפשיה משום

דידע דסבר כר' יוחנו דלא

וכ"מ קלת דקאמר הי מכה.

מ״יו. ה) לפי׳ ר״י דלעיל

מיין, יוי לכ אתי שפיר דרשב"ל מוקי לה

כר"מ אבל רבה כמאן מוקי

לה אי כר׳ נחוניא קשיא

לה קנס דחד ריבויא מוקי

לחייבי לאוין וחד ליכמה לשוק אי כדפי׳ רשב״א לעיל (דף ל.) קשיא אחותו

דאי נוקי חד קרא לחייבי כריתות א"כ חייבי מיתות נמי ולמה שהביא מהר"מ

לעיל בתום׳ אתי טפי שפיר

לעיר בתוסי מתוי טפי שפיר אי ר' יצחק קשיא ממזרת דלדידיה מוקמינן חד לחייבי

עשה וחד לחייבי כריתות הניחא אי סבר לה כר' יוחנן

אלא אי סבר כרשב"ל דחייבי מלקות שוגגין פטורין א״כ אינטריך תרי ריבויי חד לחייבי עשה וחד לחייבי

לאוין והא דלא קאמר אי

נחוץ והם דנח קחמר מי כרבנן קשיא אחומו משום דעיקר קושיא כבר הקשה לרבנן לעיל והא קיי"ל דאין לוקה ומשלם ולכך לא חזר והקשה. מ"י עה"ג.

אחותו דלדידיה אחותו

בג א מיי׳ פ״א מהל׳ נערה בתולה הל' ט סמג עשין כד טור אה"ע

םי מעו:

תורה אור השלם ו. ומכה בהמה ישלמנה ימכה אדם יומת:

מוסף רש"י

. חידוש הוא שחידשה תורה בקנס. כל משפט קנם חידוש הוא הלכך אע"ג דמיקטיל נמי לא מיפטר מיניה (דעיד דד:) שאינו דין אלא גזירת מלך בטלמה ולקחו לח)

אינו ענין להכאה שיש בה שוה פרומה. וח״ת והח חילטריך להכי דמהכא נפקא לן חובל בחברו לתשלומין בריש החובל (ב"ק פג: ושם) וי"ל דהך סוגיא כאידך תנאי דהתם דמפקי החובל בחברו לתשלומין מקרא אחרינא: דלכוא בשבת בתיב דבבהמה

גופה בו'. וא"ת א"כ היקישא למה לי

וי"ל דאתיא לבין דרך ירידה לדרך עלייה דלא שייך לפלוגי גבי שבת: סוף סוף לאו בר תשלומיז הוא 60 לא צריכא דבהדי דמחייה קרע שיראין דיליה א"ל רב אלא לאו בחול. וא״ת בחול נמי חייא לרבא ולתנא דבי חזקיה דאמר מכה מלינן למימר דבהדי דמחייה אדם ומכה בהמה ממאי דבחול כתיב וליכא לבהמה הרג את האדם ולא אתרו לאיפלוגי דלמא בשבת כתיב דבבהמה ביה משום אדם ואפי׳ בשבת נמי גופה איכא לאיפלוגי לא ס"ד דכתיב יומכה מלינן למימר דאתרו ביה משום בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת היכי דמי בהמה ולא אתרו בו משום שבת וי"ל אי דלא אתרו ביה מכה אדם אמאי יומת אלא דמ"מ ילפינן שפיר דמה מכה בהמה לא חלקת בין שוגג בהכאחה למזיד פשיטא דאתרו ביה ואי בשבת מכה בהמה בהכאתה אף אדם לא תחלוק בו בין ישלמנה אלא לאו בחול א"ל רב פפא לאביי מזיד בהכחתו לשוגג בהכחתו ח"נ הוחיל לרבה דאמר חידוש הוא שחידשה תורה ⁰ ומכה אדם איירי באחרו ביה מכה בקנם ואף על גב דמיקטיל משלם מתניתין בהמה נמי איירי בכל ענין דאתרו כמאן מוקים לה אי כר"מ קשיא בתו אי כרבי ביה ולהכי לא מצי איירי בשבת ולא בהרג אדם עמה: בותביתין כמאן נחוניא בן הקנה קשיא אחותו אי כר' יצחק מוקי לה. י תימה תיקשי ליה לרב פפח קשיא ממזרת הניחא אי סבר לה כר' יוחנן גופיה דאיהו סבר לעיל (דף לד:) כרבה הוא גמי מתרץ לה כר' יוחגן אלא אי סבר דאמר היתה פרה גנובה לו כו' ועוד כר"ל היכי מתרץ לה על כרחך כר' יוחנן ם"ל א"ל רב מתנא לאביי לר"ל דאמר קשה דלישני כעולה דמהי דפירש בקונ׳ דאי סבר כריש לקיש דחייבי מלקיות בפירוש ריבתה תורה חייבי מלקיות כחייבי שוגגין פטורין כ"ש דפליג אדעולא זה מיתות מאן תנא דפליג עליה דרבי נחוניא בן אינו נראה דלמא בממון אחר סבר הקנה אי ר"מ אי רבי יצחק: ת"ר עריות ושניות כריש להיש אבל בממונא דבההוא לעריות אין להן לא קנם ולא פיתוי "הממאנת מילתא גופיה משלם ממוז ומיפטר אין לה לא קנם ולא פיתוי איילונית אין לה ממלקות מג"ש דתחת תחת יי ונראה דרב פפא אפי׳ סבר כר״ל מלי לשנויי לא קנם ולא פיתוי והיוצאת משום שם רע כדעולה כדפרישית אבל לאביי פריך אין לה לא קנם ולא פיתוי מאי עריות שפיר דלית ליה דעולא דהא מוקי ומאי שניות לעריות אילימא עריות לעיל תחת לדרשה החרינה ולהכי קשיה ליה אי ס"ל כר"ל מתני' כמאן מוקי

לה: אי בר' נחוניא קשיא אחותו. לא מצי למימר קשיא ממזרת ואחותו דע"כ כר"מ ס"ל מדנהט יום הכפורים כשבת וה"ל למימר יו"ט כשבת וכ"ש יום הכפורים אלא ודאי ס"ל או כר"מ דאמר לוקה ומשלם או כר׳ יצחק דאמר אין מלקות בחייבי כריתות הלכך לא נקט יו"ט דמיניה לא הוה שמעינן יוה"כ שאין בו מלקות וכיון דלא הוי כרבנן לא מוקמי ליה כרכי יצחק אלא כר״מ ולא תיקשי ממזרת: אר ברבי יצחק קשיא ממזרת. לא הולרך לומר אי כרבנן דלדידהו קשיא ממזרת ואחותו ולא מלי למימר נמי דמתני׳ כרבי עקיבא דסבר עדים זוממין קנסא ואית ליה לוקה ומשלם ולית ליה מת ומשלם דלרבי עקיבא מלינן למימר דלא גמר עדים זוממין ממוליא ש"ר אע"ג דהוי הנסא מהנסא כדפרי׳ לעיל (דף לב. ד״ה דחין) וחית ליה שפיר כרבנן דלוקה וחינו משלם: באל תנא דפליג עליה דרבי נחוניא אי ר' מאיר אי רבי יצחק. מימה דלריש לקיש בהדיא פליג ר"מ ארבי נחוניא דהא מוקים יצחק. מתני' כר"מ וקתני דיש קנס בחייבי כריתות וי"ל דידע שפיר דר"מ פליג עליה אלא דק"ל דרבנן לא מצינן למימר דפליגי עליה אבל לר׳ יוחנן אתי שפיר: לא קגם ולא פיתוי. אית דגרס ולא אונס משום דפיתוי נמי קנס הוא ואומר ר"י דגרסי׳ ליה דשייך למיקרי לאונס קנס טפי מלפיתוי משום דאונס שותה בעלילו (לקמן דף לע.):

הממאנת אין לה לא קנם. פירש נקונט' לפי שהיה נחוחת בעולה וקשה לר"י דא"כ היכי דייק לקמן הא קטנה

בעלמא אית לה דלמא ה"ק הממאנת אין לה קנס אם בא עליה כשהיא נערה הא נערה בעלמא אית לה ומיהו אין להקשות אמאי נקט ממאנת ה"ל למינקט כל אשה שניסת ונתגרשה דהא איכא למ"ד לקמן (דף לת.) דאפי׳ אם נתארסה ונתגרשה אין לה קנס ונראה לר"י דה"פ אין לה לא קנס ולא פיתוי אם אנסה בעלה או פיתה אותה כשהיתה תחתיו קודם מיאון אע"ג דכשמיאנה איגלאי מילחא שלא היתה אשתו והשתא דייק שפיר לקמן הא קטנה בעלמא אית לה אבל קשה לר"י מהא דקאמר בסמוך וכ"ת כולה ר"מ היא ובממאנת סבר לה כרבי יהודה והשתא כיון דאיירי שבא עליה בעלה כשהיא נערה שוב אינה יכולה למאן דמודה רבי יהודה כשבעל כדאמר בפרק בא סימן (נדה נב. ושם) ותירץ ר"י דמיירי כשפירש בהדיא שאינו בועל לשם קידושין ועוד דפיתוי ואונס לאו לשם קידושין הוא

דבההיא לא מודה רבי יהודה:

דלא פיתוי. קשה לרשב״ה אמאי נקט פיתוי למאי דמוקי לה בסמוך בנערה הא כל נערה מפוחה אין לה קנס דמחלה אפי׳ נערה שאינה ממאנת ויש לומר דנקט אין לה פיחוי אגב דנקט באידך:

סוף סוף. האי לא תחלוק בו לחייבו ממון טעמא משום דאין בו כדי תשלומין ולא משום היקישא אבל היכא דיש בה שוה פרוטה אימא תחלוק: לא לריכא. להכי איתקש: דבהדי דמחייה קרע שיראין וכו'. כלומר ואשמועינן דלוקה משום חבלה ופטור מחשלומי

קריעה לא שנא התרו בו ולא שנא לא התרו דלא לקי פטור מתשלומין מהיקישה דלה תחלוק: ממהי דבחול כסיב. דפשיטא ליה דמכה בהמה בין שוגג בין מזיד חייב לשלם: דלמא בשבת כתיב. ועל כרחך אשוגג כתיב קרא דאי במזיד הו"ל מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין: איכא לאיפלוגי. בין שוגג למזיד: לא ס"ד. דבשבת כתיב ובשוגג: וחי בשבת מכה בהמה ישלמנה. בתמיה: אלא לאו בחול. דליכא לפלוגי ואיתקש לה מכה אדם שלא תחלוק בו ואפי׳ אינו חייב מיתה: לרבה דחמר. לרבי מאיר חדוש הוא כו': מתניתין כמאן מוקים. לשנויי רומיאט דרמינן עלה דאלו הן הלוקין וקיימא לן דאין לוקה ומשלם: אי כר' מאיר. דאמר לוקה ומשלם וכדשנינהו ריש להישגי: קשיה בתו. דבשלמה לריש להיש דחוקמהדי לההיא דגנב וטבח בשבת בטובח על ידי אחר אבל בטובח על ידי עלמו לא משלם לא קשיא דמת ומשלם לית ליה לר' מאיר אפי' בקנס אלא לרבה קשיא בתו דקנס הוא וקתני מתניתיום פטור: וחי כר׳ נחוניה כן הקנה. דאית ליה נמי לוקה ומשלם כר' מאיר מדקאמרוי יום הכפורים כשבת יה"כ הוא דפטור מתשלומין ומשום כרת דאית ביה ומג"ש דאסון אסון אבל משום לאו ומלקות דאית ביה לא

הגהות הב"ח (א) גמ' תשלומין הוא (לא לריכא) תא"מ ונ"ב ס"א :הא לא קשיא

> עריות פטר ומתניתין נמי דאית ליה לוקה ומשלם דידיה הוא ומת ומשלם לית ליה אפי׳ בקנס: קשיא אחותו. נהי נמי דמשום מלקות לא פטר ליה ליפטריה משום כרת: ואי כרבי ילחק. תוקמה דאמר במסכת מכות (דף יד.) אין חייבי כריתות בכלל מלקות מ' ולית ליה האי דאלו הן הלוקין הבא על אחותו ומשום הכי חייבין בתשלומין: קשיא ממורת. דהכל מודים שהוא במלקות וקתני [כט.] אית לה קנס: הניחא אי סבר. רבה כר' יוחנן [לד:] כשלא התרו בו דמשלם דחייבי מלקיות שוגגין ודבר אחר חייב: איהו נמי. מוקי למתני׳ בשלח התרו בו כר׳ יוחנן: אלא אי סבר לה. בממון ומלקות דאפי׳ לא התרו בו פטור מממון ופליג אדרבי יוחנן וכל שכן אדעולא דאמר [לב.] אפילו התרו בו משלם ממון ואינו לוקה: היכי מסרץ לה. לא כר' יוחנן ולא כעולא ולא כריש לקיש: על כרחך. אי סבירא ליה בממון ומלקות דלוקה ואינו משלם כרבי יוחנן סבירא ליה בשוגגים דמשלם ממון ומוקי לה בשלא החרו בו: לרים לקים דחמר בפירוש ריבתה חורה כו'. דחייבי מלקיות שוגגין פטורין מלשלם: מאן חנא דפליג אדר' נחוניא. ומחייב חשלומין בחייבי כריתות כגון ההיא דשבועות ושהדליק גדיש ביה"כ חייבין בפרק שבועת העדות (שבועות לג.) ומתני' דהכא דקנסה באחותו ונהי נמי דלית ליה אסון אסון למיפטריה משום כרת ליפטריה משום לאו בין התרו בו בין לא התרו בו דאין כרת בלא לאו חוץ מפסח ומילה דבשלמא ר' יוחנן מוקי לה אפילו כרבנן דפליגי עליה דרבי מאיר דאמרי אין לוקה ומשלם והני בשלא התרו בו אלא לריש לקיש כמאן מוקי לה: אי רבי מאיר. דאמר לוקה ומשלם: אי רבי יצחק. דאמר לא שייך מלקות בחייבי כריתות וג"ש דאסון אסון לית ליה ובמאי ליפטר הילכך מתניתין דהכא על כרחך ר"מ היא ולא רבי יצחק משום דקשיא ממזרת אבל ההיא דשבועות בין כר"מ בין כרבי ילחק: עריות ושניות. לקמן מפרש להו: קנם. דאנוסה: פיסוי. דמפותה: הממאנת. בבעלה כגון יתומה קטנה שהשיאתה אמה ומיאנה בבעלה: אין לה קנם. שאינה בחוקת בתולה הואיל וניסת: איילונית. שאין לה סימני נערות לעולם ואינה יולדת. לשון איל זכר דוכרניתא דלא ילדה (לעיל דף יא.): אין לה קנם. לפי שאין קנס אלא לנערה וזו שלא תביא שערות לעולם כל כ׳ שנה היא בחזקת קטנה ומשם ואילך בוגרת: והיולאת משום שם רע. קס"ד שלא מצא לה בעלה בתולים. ולקמן [לו:] פריך בת סקילה היא: עריות